

*Missziós
prédikációk*

2017
II. negyedév

— II. negyedév —

Első missziósombat, 2017. április 1.

A KÖZVETLEN VESZÉLY ÁRNYÉKÁBAN

Lelki sötétség borítja a Földet. Ijesztő jelentéseket hallunk a gonoszságról, törvényszegésekről. Minden értelmet felülmúl az istentelenek gonoszsága. A menny szemében sok nagyváros Sodomára hasonlít. A gonoszság oly mértékben elterjedt, hogy a tömegek lassan már eljutnak arra a kritikus pontra, amelyet követően nagyon nehéz lesz elérni őket a hármas angyali üzenet megmentő igazságával. A lelkek ellensége nagy ravaszsággal dolgozik és arra törekszik, hogy teljesen átvegye az uralmat az ember elméje felett; ezért Isten szolgálóinak, akik figyelmeztetik és felkészítik az embereket az Ítélet napjára, sürgős munkát kell végezniük.

Az emberek hamarosan kénytelenek lesznek fontos döntéseket hozni, ezért alkalmat kell nekik adni arra, hogy meghallgassák és megértsék az igazságot, hogy józanul gondolkodva az igazság mellett dönhessenek. Isten világosan és határozottan felhívja a hírnökeit, hogy míg tart a kegyelem ideje, vigyék el a figyelmeztetést a városok lakóihoz, addig, míg az emberek készek elfogadni a bibliai igazság megmentő befolyását.

Menetelés a halálba

A zsúfolt városokban Sátán buzgón dolgozik. Munkája látható a munka és a tőke, a munkások és a tőkésék közötti viszályban, zűrzavarban, és abban a képmutatásban, amely az egyházakat uralja. Sátán azért,

hogy az embereknek ne legyen idejük az elmélkedésre a mulatozás, az élvhajhászás, evés-ivás örvényébe rántja őket. Nagyravágyást ébreszt bennük, hogy arra törekedjenek, ami az ént magasztalja. Lépésről lépésre jut el a világ olyan állapotba, mely Noé napjait jellemezte. Az elképzelhető összes bűnököt elkövetik. A test, a szem kívánsága, az élet kérdése; visszaélés a hatalommal, kegyetlenkedés, majd a kényszer, amely az embereket arra készíti, hogy szervezetekhez és egyesületekhez csatlakozzanak. Tehát gúzsba kötik magukat, hogy megégesse őket az utolsó nap nagy tüze. Mindez sátáni eszközök munkája. S a bűnök és az örületnek ezt a körforgását nevezik az emberek – életnek!

A világ úgy él, mintha nem volna Isten: önző vállalkozásokba merül, pedig igen hamar tapasztalni fogja a hirtelen pusztulást, amelyből ki nem menekülhet. Sokan folytatják gondtalan, önző életüket mindaddig, amíg annyira megundorodnak az élettől, hogy öngyilkosságra vetemednek. Tánc, tivornya, italozás, dohányzás, állati szenvedélyek kielégítése – s majd mint ökrök vitetnek a vágóhídra. Sátán minden művészetét és csábítását latba veti, hogy az emberek vakon menetljenek mindaddig, amíg az Úr felkel, hogy megbüntesse a Föld lakóit gonosztetteikért, amikor a föld felmutatja a kiontott vért, és nem takarja el többé megöletteit. Az egész világ mintha a halálba menetelne.

Ezekben a városokban élő férfiak és nők mind gyorsabban és mindjobban belevetik magukat üzleti vállalkozásaikba. Vadul neki-látnak olyan épületek emeléséhez, melyeknek tornyai az eget érik. Gondolataikat cselszövések és nagyravágyó tervek foglalkoztatják.

Parancsot kaptam, hogy üzenetet hirdessek. A törvényszegéssel, bűnökkel telt városok, amelyek szertelenül bűnösök, földrengések, tüzek és árvizek következtében fognak elpusztulni. Az egész világot figyelmezteti Isten, hogy él, és tekintélyének érvényt szerez. Láthatatlan eszközei okozzák a pusztítást, a rombolást és a halált. Az összes felhalmozott vagyon semmiséggé válik.

Szerencsétlenségek, bajok jönnek – szörnyű és váratlan csapások, egymást érve. Ha az emberek hallgatnának a figyelmeztetésekre, amelyeket Isten adott, és ha az egyházak bűnbánatot tartanának, akkor talán más városok is megkíméltetnének egy időre. De ha az egyházak az embereket ugyanúgy megcsalják, ahogy eddig is, hamisságot tárva

eljük és nem tisztelve Isten törvényét, akkor Isten nem hárítja el az őket érő csapásokat – azért, hogy felébredjenek.

Az Úr nem hirtelen veti el az összes törvényszegőt, nem pusztít el egy egész nemzetet; de megbüntet olyan nagyvárosokat és helyeket, ahol az emberek átadták magukat Sátánnak. A nagyvárosokra szigorú ítélet vár, de néhányan még elszakadnak az ellenség megtévesztéseitől, megbánják bűneiket és megtérnek, miközben a tömegek haragot gyűjtenek maguk ellen, a harag ama nagy napjára.

Ébresszétek a népet

1906. április 16-án, Loma Lindán rendkívüli látvány vonult el előttem. Éjszakai látomásban magaslaton álltam, ahonnan láthattam, hogy a házak úgy ingadoznak, mint a nádszál a szélben. Nagy és kis épületek omlottak össze. Szórakozóhelyek, színházak, szállodák s a gazdagok házai rázkódtak és dőltek össze. Sok emberélet esett áldozatul, a levegőt a sérültek és a rémültek kiáltásai töltötték be.

Isten pusztító angyalai munkálkodtak. Egyetlen érintésükre nagy épületek váltak romhalmazzá, amelyekről az emberek azt hitték, hogy minden veszéllyel szembenézhetnek. Sehol semmiféle biztonság nem volt. Magamat nem éreztem semmilyen veszélyben, de a jelenet, amely elvonult előttem, olyan félelmetes volt, hogy leírására nem találok szavakat. Úgy látszott, hogy Isten türelme elfogyott, és az ítélet napja érkezett.

A mellettem álló angyal elmagyarázta nekem, hogy csak kevés embernek van fogalma a világunkat napjainkban uralkodó gonoszásgról: különösen a nagyvárosokban. Kijelentette, hogy az Úr időt szabott, amikor haragjában meglátogatja a törvényszegőket, mert törvényét állandóan áthágták.

Az előttem elvonuló látvány rettenetes volt; reám azonban legelőnkebben az ezzel kapcsolatos felvilágosítás hatott. A mellettem álló angyal kijelentette, hogy Isten legfelsőbb kormányzatát, törvényének szentségét ki kell nyilatkoztatnunk azok előtt, akik szüntelenül megtagadják a királyok Királyának az engedelmisséget. Akik amellettdöntenek, hogy hűtlenek maradnak, azokat kegyelméből ítéletekkel sújtja, azért, hogy ha lehetséges bűnösségük tudatára ébredjenek.

Mindenütt vannak férfiak, akiknek a tényleges lelkeszi szolgálatban kellene tevékenykedniük, hogy az elbukott világhoz az utolsó intő üzenetet eljuttassák. Azt a munkát, amelynek már régóta folynia kellene, nevezetesen, hogy lelkeket nyerjünk Krisztusnak, nem végeztük. Az istentelen városok lakóit, akikre a szerencsétlenségek hamarosan rászakadnak, kegyetlenül elhanyagoltuk. Közel az idő, amikor a nagyvárosok elsöpörtetnek, s mindegyiket figyelmeztetnünk kell a közelgő ítéletre. Azonban e mű végzése érdekében ki teljesít olyan teljes szívű szolgálatot, amilyent Isten elvár?

Ó, bárcsak Isten népe tudatában volna annak, hogy városok ezrei pusztulnak el a közeljövőben, amelyek most majdnem teljesen bálványimádásba merültek.

Dolgozzunk gyorsabban

Míg gondolkodom a városokban uralkodó állapotok felett, amelyek annyira szembeszökően Sátán hatalma alatt állnak, felteszem magamnak a kérdést: Mi lesz a vége mindennek? Sok nagyvárosban a gonoszság növekszik. Bűnözés, gonoszság mindenfelé. A bálványimádás új fajtái férkőznek a társadalom soraiba. Minden nemzet fiai új dolgok feltalálásán gondolkoznak. Mindenütt gyorsítják az eljárásokat, a fogalmakat pedig összezavarják. Bizony e Föld városai Sodomához és Gomorához válnak hasonlókká.

Mint népnek a városokban a munkát meg kell gyorsítanunk, amely eddig munkások és anyagiak, valamint odaadó lelkelet hiányában akadályba ütközött. Napjainkban Isten népének szívét teljesen Felé kell irányítani, mert „mindeneknek vége elközelgett“.

Alázzák meg szívüket, figyelmezzenek az Úr akaratára, és komolyan munkálkodjanak, hogy figyelmeztessék a nagyvárosokat a közelgő végzetükre

/EGW anyag/

„HA KICSI VOLNÁL A MAGAD SZEMÉBEN”

Az adventmozgalom legnagyobb eseményei még előttünk állnak. Az üzenet dicsőségének be kell ragyognia a földet. Csodálatos gondolat! Ennek a gondolatnak minden hívőt lelkesítenie kellene. De ebben a gondolatban egy veszély is rejlik a számunkra. Talán a lelkünk mélyén olyan időt remélünk, amikor majd minden ember szépet és jót mond rólunk; amikor mindenki csodálni fogja az egyházszervezetünket; amikor majd úgy beszélnek rólunk, mint a nagy mozgalom nagy embereiről. Ha valaha is eljön ez a nap, akkor mi, és az üzenetünk is, bukásra van ítélve. Már más mozgalmak is elindultak ezen az úton, amely azonban lelki bukással végződött. A büszkeség és a dicsőség elrabolta tőlük azt, ami miatt kezdetben nagyok voltak.

Milyen kifinomult a büszkeség bűne! Jól elfér mind a lelkész, mind a hívő szívében. A büszkeség a legrosszabb bűn, mert a bűn forrása. Lucifert arra ihlette, hogy megkívánja Isten trónját. Végül azonban hely nélkül maradt a mennyben. Isten Fia az életét adta azért, hogy megmentsen minket a büszkeség bűnétől. Az alázatosság (szelidség) ezzel ellentétben a legnagyobb erény, mert az alázatosságot Istentől kaptuk!

Az Úr szolgálólánya egyszer régen azt tanácsolta a lelkipásztoroknak, hogy alázatosságban éljenek az Úr színe előtt. „Nincsenek köztünk nagy emberek”, írta, „mindenki az legyen, aki. Legyetek kis emberek, akik nagy dolgokról beszélnek”.

Nem könnyű kicsinek lenni. Titokban mindenki nagy valaki szeretne lenni. A lelki eredményességünk azonban a mi alázatosságunkban rejlik. A megvetett babiloni rabokhoz így szólt az Úr: „Ne félj, férgescke Jákób, maroknyi Izráel, én megsegítlek... Íme, én teszlek éles, új cséplőhengerré, amelynek két éle van; hegyeket csépelj és zúzz össze” (Ésa 41, 14-15).

Micsoda ellentét! Férgescke és cséplőgép! Itt két munkamódszerről van szó, a testi és a lelki módszerről.

Az emberi természet nem kedveli a „férgescke” képét. Sok újabb fordításban ezt a kifejezést el is hagyták. Hát igen, a férgescke gondolata nem igazán tetszik az embernek.

Az Úr is „féregg ” lett („féreg vagyok s nem f r f ” – Zsolt 22,7), hogy megmentesen bennünket. Valaki jól mondta: „Isten a féreggel is tud hegyet pusztítani, ha a féreg nem áll ellent, vagy nem kezd el önmagában bízni”.

Isten hétköznapi embereket használ fel

Mivel Izrael hajlamos volt arra, hogy eldicsekedje: „Az  n kezem szerzett szabadulást nekem!”, az Úr azt mondta Gedeonnak, hogy cs kentsen a katonák sz m t. Gedeon talán kétségbeesett, amikor mindössze csak 300 katonája maradt. Ezek azonban olyan emberek voltak, akikben szemernyi  nhitts g sem volt. Ők nem betanított katonák voltak. Maga Gedeon is f ldm vel  volt. Semmilyen kitüntetésekkel sem rendelkezett.   és az emberei a hit emberei voltak, akik nem a test erejében bíztak. Készek voltak kockáztatni az életüket, amikor az összetört korszokkal könnyű célpontként álltak az ellenség előtt.

Csodálkozva szeml lj k ezt az egyszerű harctechnik t. Gedeon katonái nem voltak harcra kiképzett emberek, és a szokásos hadi felszereléssel sem rendelkeztek.

A kos-szarvak, a kiáltások, a törött korszok és a fáklyák nevetségesnek t ntek. Isten azonban győzni vitte őket oda. Nagy megelégedéssel olvassuk Gedeon csapatának a győzelméről sz l  jelentést; ám ha megvizsgáljuk önmagunkat, kétségbe vonjuk, hogy ma is lehetséges lenne ilyen technikával győzelmet aratni. Mi a v lemeny nk az összetört korszokr l és a f kly kr l? Készek vagyunk-e összetörni, csakhogy Isten világossága fényesebben ragyoghasson, vagy azt gondoljuk, hogy fel kell fegyverkezn nk filozófiával, pszichológiával és hasonló dolgokkal, hogy ne tartsanak minket férgeknek?

Pál apostol Korinthoszban nem a besz dtehets g t és a világi bölcsességét villogtatta. Az értelmes korinthosziak számára a beszéde t lgyenge volt, ő azonban mégis megalapította a gyülekezetet.

Amikor gyülekezeti vezetőként beszélt magáról, akkor ezt mondta: „Mert  gy vélem, hogy az Isten minket, az apostolokat, utols kul állított, mintegy halálra sz ntakul: mert látványossága lettünk a világnak,  gy angyaloknak, mint embereknek” (1Kor. 4, 9).

Moffat így fordítja ezt a kijelentést: „Mert Isten, úgy tűnik, minket, apostolokat utolsókká tett, mint az arénában levő, halálra ítélt gladiátorokat!”

Krisztusért ezek a vezetők bolondokká lettek. „Mi bolondok a Krisztusért, ti pedig bölcssek a Krisztusban; mi erőtlenek, ti pedig erősek; ti dicsőségesek, mi pedig gyalázatosak. Mindezideig éhezünk is, szomjúhozunk is, mezítelenkedünk is, bántalmaztatunk is, bujdosunk is, fáradozunk is, tulajdon kezünkkel munkálkodván... szinte a világ szeméjévé lettünk, mindeneknek söpredékévé egész mostanig” (10-13. terjedő versek). Micsoda különbség van köztük és köztünk!

Azonban ezek az emberek megváltoztatták az akkori világot. S ez egyetlen nemzedék alatt sikerült nekik! Nem vonzotta őket a népszerűség, a presztízs. Alázatos emberek voltak, annyira alázatosak, hogy Isten nagy emberekké tehetek őket. Saul is nagy volt, amikor a saját szemében kicsi volt. De a szíve elbizakodott, beképzelt lett, s emiatt elvesztette Isten országát.

Az emberi bölcsességgel ellentétben: Isten útja az alázatosság, s ezen az úton olyan messzire mehetünk, amilyen messzire csak akarunk. „A kereszt szégyene” ma is éppen akkora, mint Pál apostol idejében. De csak ha Krisztus halálát viseljük magunkon, fogja igazán meglátni a világ, hogy felragyogott bennünk az Igazság Napja.

Egy apuka templomablakokat mutogatott a kisfiának, amelyeknek az üvegén igazi remekművek voltak láthatók. Az apuka feltette a fiának a kérdést: „Mondd, fiam, melyik ablaküvegen láthatók a szentek?”

„Ó, apa, hát tudom én, a szentek azok, akiken keresztülhatol a fény!”

Nem kell száz évig halottnak lennünk ahhoz, hogy szenté váljunk. Csak annyira halottnak kell lennünk testben a vágyainknak, a világi bölcseteinknek, hogy az isteni világosság áthatolhasson rajtunk.

Ha eljön az ideje annak, hogy nagyobb erővel hirdessük az üzenetet, „Isten az Ő alázatos eszközei révén fog munkálkodni, vezetve azoknak a gondolatait, akik a szolgálatnak szentelik magukat... Szent buzgóság fogja ihletni a hit és az ima embereit, hogy menjenek és hirdessék Isten Szavát, amelyet Tőle kaptak... Az emberek ezrei, akik még ilyen szavakat sohasem hallottak, fogják most meghallgatni. (EGW)

„A hangos kiáltás idején az egyház – Urának gondviselő támogatásával – az üdvösség ismeretét olyan bőségesen, hatalmasan terjeszti

majd, hogy minden városba eljuttatja a világosságot. A föld megtelik az üdvösség ismeretével. Isten Lelkének megújító, felüdítő ereje sikerrel koronázza majd meg Isten szolgálóinak munkáját, s a korunknak szóló igazság világossága láthatóan felragyog mindenfelé.” (EGW)

Adja Isten, hogy ez a nap minél előbb eljőjön!

Harmadik missziósszombat, 2017. június 3.

HOGYAN KELL KRISZTUS SZÁMÁRA LELKEKET NYERNI?

A Jézus által alkalmazott módszerek:

1. Kérjétek valamilyen szívességet

A barátokkal és az ismerősökkel való vallási beszélgetésben mindig az első lépés a legnehezebb. Jézus a samáriabeli asszonnyal úgy kezdte el a beszélgetést, hogy szívességet kért tőle: „Adj nékem innom”. Általában így közelített azokhoz az emberekhez, akiken segíteni akart. Biztos volt abban, hogy így megnyeri a figyelmüket, és a választ is megkapja.

Ha csak azért fordultok valakihez, mert tudjátok, hogy neki szüksége van arra, amivel ti rendelkeztek, nem lesztek hatással az akaratára, se nem fogjátok lángra lobbantani benne a lelkesedést, se felkelteni benne az érdeklődést. De ha szívességet kértek tőle, akkor eljuttok a várt eredményhez.

Az egyik amerikai gyülekezetben, az egyik testvérnőnek a férje katolikus vallású volt, akihez nagyon nehezen lehetett hozzáférközni. Egyszer kiválasztottunk egy helyet a missziós sátor számára, és megkértük, hogy segítsen nekünk, miközben a legnagyobb felelősségeket bíztuk rá. Később bevallotta: „Amikor a legnehezebb volt a kötelet húznom, és a legjobban leizzadtam, akkor döntöttem el, hogy adventista hívő leszek”.

Az emberi természet alaptörvénye, hogy – amikor valakitől szívességet kérünk – ezzel közvetlenül megdicsérik, az adósává válunk,

amellyel sokkal inkább felkeltjük az irántunk és a mi dolgaink iránt való érdeklődésüket, mintha ők lennének a mi adósaink.

Jézus először is szívességet kért az asszonytól. Nem kezdett el vele vitázni a szombatról, a halottak állapotáról, a tisztátalan állatokról, stb.. Legelőször is igyekezett megnyerni a samáriabeli asszony bizalmát, azzal, hogy szívességet kért tőle. Ez volt a fontosabb dolgok felé vezető út.

2. Tartsátok szem előtt mások érdekeit

Az a fiatal, aki lelkeket akar megnyerni, aki a hitét igyekszik másokkal megosztani, annak teljesen meg kell feledkeznie önmagáról, és másokra, meg mások érdekeire kell gondolnia. Sok fiatal már ismeri ezt a titkot, ezért is kedvelik őket a társaik. Ha megtagadjuk önmagunkat és azzal az őszinte vágygal közeledünk másokhoz, hogy részt vegyünk az érdeklődéseikben, akkor jó úton vagyunk, hogy hatással legyünk rájuk, és megnyerjük őket Krisztus számára. Igaz, hogy senki nem szereti, ha belenéznek a belső világába, másfelől azonban az ember igenis vágyik arra, hogy valakinek megnyissa a szívét, valakinek, akiben teljesen megbízik, és aki érdeklődést tanúsít iránta. Ne csüggedjetek hát, ha az emberek falat emelnek elétek.

Amikor a samáriabeli asszony felemlítette a zsidók és a samáriaiak közti örök haragot, csakhogy Jézust eltérítse az ötlettől, Ő visszavezette az asszonyt a saját elképzeléséhez, beszélve neki egy sokkal fontosabb dologról, mint amelyet az asszony hozott fel.

Ekképpen ösztönözzük mi is a barátainkat arra, hogy a lényegesebb dolgokról gondolkodjanak.

3. Tanúsítatok bizalmat

Talán nehéz, de ha őszintén akarjuk, minden emberben találunk valami bizalomkeltő dolgot. Ha arra szeretnénk befolyásolni az embereket, hogy Isten mellett döntsenek, akkor bármilyenek is, gondolnunk kell rájuk. Ne beszéljetek nekik a jellemük rossz oldalairól, hanem sokkal inkább arról, mennyire jobbak lehetnek Krisztusban.

E. Stenley mondta: „Ha megfedditek az embereket, akkor lecsügsztek a fejük; ha bíztok bennük, akkor felvidulnak”. Bízzatok az embertársaitokban, hogy megnyerhessétek a bizalmukat.

4. Kerüljétek a hitpontok körüli vitákat

Bizonyítgatással nem lehet lelkeket nyerni. A hallgatók gyakran azt szeretnék, ha elveszítenék a beszédfonalat. A samáriabeli asszony is megpróbálta, amikor kijelentette: „Avagy nagyobb vagy-é te a mi atyánknál, Jákóbnál?” Jézus élénk vitát indíthatott volna ezzel kapcsolatban, melyben szavakkal meg is dönthette őt volna, de Jézus ettől elállt, mert különben elvesztett volna egy lelket. Az emberek ma is tesznek összehasonlításokat. Például azt mondják: „Gondoljátok, hogy a hívók kis csoportjaként nektek van igazatok és nem a nagy gyülekezeteknek meg a teológiai képzettségű lelkipászoroknak”. Semmiképpen se vitatkozzunk a hitpontokról, mert ha meg is nyerjük a vitát, de az adott lelkeket el fogjuk veszíteni.

Van azonban egy pillanat, amikor állást kell foglalni a kérdéseket illetően, és megvitatni fontos bibliai igazságokat. Az egyén, akivel dolgozunk, gyakran fog siettetni minket és fölemlít majd olyan kérdéseket, amelyek feldolgozására még nincs felkészülve. Tegyük meg minden tőlünk telhetőt azért, hogy felkészítsük a lelket, még mielőtt szembenézne e nehezen érthető igazságokkal; a legjobb módja pedig, ha a szívére kötjük, hogy őszintén keresse a Megváltót. Isten Szavát valóban csak kevesen értik, ezért nagyon elcsügsztené őket az, ha mindjárt az elején eléjük tárnánk azokat az elvárásokat, amelyeket meg sem értettek.

El kell őket vezetnünk Krisztushoz úgy, hogy felébresztjük bennük az érzést az Üdvözítő végtelen szeretete iránt, aki életét adta az emberek üdvösségéért. Segítenünk kell nekik abban, hogy elhiessék, hogy a bűneik megbocsátattak. Csak ezután tudjuk nekik bemutatni Isten tervét a jövő életükre vonatkozólag, amelyet az Úrnak szenteltek.

Ahogy meg is állapítottuk már, Jézus nem várt külön alkalmakra, se más, dramatikus pillanatokra, hogy majd akkor beszéljen az embereknek az Ő hitéről. Egyszerűen használta a mindennapi élet körülményeit. Fáradt volt, leült hát pihenni; s akkor jött egy asszony, Jézus megkérte egy szívességre, így kezdtek el beszélgetni.

Naponta kínálkoznak a számunkra ilyen lehetőségek. Értsük már meg, hogy Krisztus módszereit nem lehet tökéletesíteni. Jobban bele kellene mélyednünk a tanulmányozásukba, hogy képesítést nyerjünk és alkalmazni tudjuk az Ő módszereit a lelkekért végzendő munkánkban.

5. Tanítani másokat, hogy imádkozzanak

Mindenki életében jelen van a bűn problémája. A mi feladatunk elvezetni az embertársainkat odáig, hogy belássák, hogy szükséges beismerni a bűneinket és bűnbocsánatot kérni; ekkor tud a Szentlélek munkálkodni bennük.

Nézzétek csak, milyen természetes és kedves módon jutott el Krisztus a samáriai asszonynál e probléma velejéhez. „Menj el, hívd a férjedet”. Ez az egyszerű utasítás indította arra, hogy beismerje a helyzetét: „Nincs férjem”. Megvallotta Jézusnak, hogy hibázott. De számunkra, akik halandók vagyunk, az esetek legnagyobb részében, nem egy szerencsés dolog hallgatni, ahogy mások megvallják nekünk a bűneiket. A feladatunk az, hogy az emberek gondolatait Istenre irányítsuk, mert csak egyedül Ő bocsáthatja meg a bűnöket és adhat üdvösséget. Legyünk hát szelídek és kedvesek.

Valakit arra ösztönözní, hogy térdre ereszkedjen és elmondja Istennek az Ő harcát és szükségleteit, gyümölcsöző lesz. A lelket, akivel dolgozunk, tanítsuk meg az egyszerű imádkozásra. Gyakran meg kell engednünk, hogy először ő imádkozzon. Azután a mi imánk is legyen ugyanolyan egyszerű; ne feledjük el megkérni Istent, hogy hallgassa meg az imát, amely éppen most emelkedett az Ő trónja felé.

Néhány évvel ezelőtt egy adventista fiatalember kapcsolatba tudott kerülni egy politikussal. A királyság nagy részében ez a királyi családból származó ember uralkodott. Véletlenül kapcsolatba került a testvérünkkel, és az embere, fellelkeseáve hívta meg a testvérünket a fogadóirodájába, hogy tanulmányozza vele a Bibliát. A megbeszélrt napon a testvérünk félénken közeledett a pazar kastély felé. A királyi vendéglátó azonban nagyon kedvesen fogadta őt, és a látogatás ideje alatt minden mást félretett.

Az államfő, aki semmit sem tudott a vallásról, olyan volt a testvérünk kezében, mint egy gyermek; s miközben felajánlotta neki, hogy a beszélgetést kezdjék egy imával, az ember megjegyezte: „És hogy kell

imádkozni?”. Mindketten letérdeltek, és a testvérünk megtanította ezt az államfőt az egyszerű imádkozásra. Bizonyos idő múlva az ember pozitívan foglalt állást az igazság mellett, és ez az ő népe áldására lett.

Testvéreim, ti is megtehetitek, gyakrabban, mint gondolnátok, hogy elvezetitek embertársaitokat ugyanilyen egyszerű imádkozáshoz. Nemsokára ti is próbáljátok meg.

Kérjétek ti is valamilyen szívességet attól, akit meg szeretnétek nyerni; tartsátok szem előtt az érdekeit; tanúsítsatok iránta bizalmat; kerüljétek a hitpontok körüli vitákat; tanítsátok őt meg imádkozni.

Így tett Jézus – ez a módszer nálatok is eredményes lesz.

Kiadja: A Keresztény Adventista Egyház Főbizottsága
Belgrád, Radoslav Grujić u. 4.
Előkészítette: A Főbizottság Szombatiskolai Osztálya
Felelős: Vlado Havran
Sokszorosítva: A kiadó irodájában – 2017
Istentiszteleti használatra